

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895. L
84:1 - 144**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste.

Posten kommer så utmärkt här, vid ättabilden på morgonen, innan man hunnit börja vänta en gång - Så har jag ledigt till tio, fredsdagen för att svara på ditt bref. Det är ett enda långt nödrap, och det var ej annat att vänta. Angående hans bref, vet du, jag tror nu att han ej alls ser saken så allvarligt som vi, ej heller ^{godt vi trots} är han så öfverflam hade ej hoppats så länge, han måste göra dig rättvisa och erkänna att du blott lofvat honom på ett villkor, han har ej gått in på det och det är då ej något att vredgas för. Han menar väl att du är en enfaldig flicka och han kommer att skriva, då han får tid, just som förut, börja på det förre sättet. Huru kan vi veta om han ej under all misströning känner en liten skymt af glädje öfver att han har sin hustru och dig i samma förhållande till hvarandra och honom som hittills. Sådant var han ju för i ungdomen och hvad man varit kan man just aldrig helt förlora. Jag tror ej han erkänner det, men jag tror han känner det, och det skall mildra honom. Jag får erkänna, att när min älskare skrifer af discredet, nej då skulle jag ej vara rädd. Det är i alla händelser ingenting att ångra i hoo du gjort bara att vara glad åt. Om jag vare hos dig, jag skulle visa dig hur det pigler mig med glädje hvar stund på dagen, en riktigt lifsbärande glädje och du skulle ej frukta och sörgja så mycket utan åter känna lyckan af att ha handlat rätt. Han kunde stöta bort dig om du gjort något, som gott honom en annan syn på dig, om du gjort något sådant som mot Hedda Key så att allt varit förvandlad till svart, allt ~~fack~~ till fullt, men det har du ej, han älskar dig alljämt, det ser du väl på Berlinbrevet och sådana kan du ej förlora honom. Det skulle komma bliftnobbt om det kommit. Jag är ej rädd för detta nu, mindre rädd för hvar dag, som går. Det där att du svingtar efter smekningar och kyssar, det förstår jag mig godt på det är en hedervärdig kroppslig åkomma, som man får hålla till gods med efter att ha dränt kärlek en hel vinter på sin chaislang. Måste det ej göra andt i en stackars människokropp, som hoppats på all härlighet och ingenting fått? Men det är väl bara en tidsfråga att den stormen ger med sig. Du har bleka nervor och ingen robust samvittighet, men din kropp har jag en viss respekt för. Den gånner i sig en del sjuklighet, men den håller allt i jämvikt. Simuligheten går väl också den till 40 - Den finns nog, men den skall snart upphöra att göra smäl och plåga - Den kropp tycker ej om smärtsamma åkommer -

